

KAPITEL ARTON

Comerindor

VINDEN VEN mot May-ahs rygg och blåste fram håret i hennes ansikte. Det var en vass och het vind, en vind från eldriket i öster, men eyiden struntade fullständigt i den. Hon såg upp mot *tiesso Oneldina* och suckade. Det var så ensamt när Moira sov, så tyst. Förutom den visslande vinden förstås. Men inga fåglar sjöng över den här öde stäppen, det fanns inget välbekant trädsus att finna tröst hos. Bara Moiras lätta andetag. May-ah flyttade sig närmare sin vän och la sig ner bredvid henne. Det kändes åtminstone inte lika övergivet längre, nu när Moira var med. Tias spratt till och vred vaksamt på sitt pigga huvud där han låg intill sin mattes ansikte. Han lugnade sig emellertid när han såg vem det var. May-ah log och smekte skatan lätt över ena vingen.

– *Ingen fara*, viskade hon. *Det är bara jag.*

Tias kraxade lågt och burrade upp fjädrarna. Han njöt av hennes smekningar ett litet tag, och sedan somnade han om. May-ah låg där länge, och när solen tillslut gick upp skakade hon liv i Moira. De fick i sig lite bröd och vatten, inte mycket, men tillräckligt för att mätta den allra värsta hungern. Sedan fortsatte de gå. Den torra vinden blåste in från sidan så att de måste hålla händerna för ansiktet för att kunna se var de gick. Det ilska piskandet och tjutet omintetgjorde varenda möjlighet till samtal, de enda ord som kunde fås fram måste skrikas för att tränga igenom alla ljud. Tias låg i Moiras famn, hon höll honom tätt intill sig med kroppen lätt framåtböjd. Hon var övertygad om att blåsten kunde få fatt i honom och blåsa skatan så långt bort att han inte hittade tillbaka. Dessutom hade han ännu inte lärt sig att flyga, trots att han flaxade riktigt duktigt ibland. De hittade en ganska så skyddad plats att vila på den natten. Det var en liten grop mellan två låga kullar, där gräset låg platt längs marken som en tätsvepande filt. Man kunde inte stå upp i gropen utan att känna av vinden, ville man ha lä så måste man sitta.

– Mitt ansikte svider, klagade Moira när hon med ett stön hade satt sig ner. Om det bara kunde sluta blåsa, bara en liten stund...

Tias ruskade på sig och började prydligt lägga sina fjädrar tillrätta. Han hade satt sig på Moiras knän, och nu tittade han upp på henne med ett litet krax.

– Han vill ha mat, sa May-ah.

– Det vill jag också, sa Moira och suckade. Men vi har inget annat val än

att ransonera. Vad har vi kvar?

May-ah drog fram sin ryggsäck och öppnade den. Ur dess innandöme tog hon upp en halv brödlimpa. Det var allt. Moira begravde ansiktet i händerna.

– Hur länge till måste vi gå? frågade hon trött.

May-ah ryckte på axlarna, irriterad på sig själv för att hon inte kunde ge ett tillfredsställande svar.

– Det kan vara kort, det kan vara långt, sa hon.

Sedan bröt hon med viss svårighet brödet på mitten och räckte den största biten till Moira.

– Ät, sa hon. Och vila. Det ska bli bra, oroa dig inte. De Fyra tar hand om de sina.

Moira log svagt. Hon hade vant sig vid eyidens prat om de Fyra vid det här laget, och hon var för hungrig för att protestera. Hon åt, och matade Tias regelbundet med hårda brödbitar. Skalken sparade hon. Den allra sista matbiten de hade. May-ah åt också, med en viss bitterhet i magen. Nu var maten i stort sett slut. Vattnet var också på upphällningen, så att säga, den heta vinden fick dem att svettas ut mycket vätska. De skulle inte klara sig länge på ingenting. Det fanns inga igenkännbara växter på slätten, och de ytterst få träden var snedvridna och missbildade av den eviga vinden.

Min syster i sydväst kan veta... hon flyger med vindarna...

May-ah var så trött, hon ville bara vila. Men de måste vidare, ständigt vidare. Och vägen ville aldrig ta slut.

•••••

Dagarna var värst. Den ständiga hungern och törsten plågade de tre färdkamraterna halvt till vansinne. Det var Tias som led hårdast. Hans annars så blanksvarta ögon var grumliga och glanslösa, och vinden rufsade om hans fjäderdräkt betydligt snabbare än han hann ordna till den igen. Efter ett par dagar gav han upp och lät det vara. Han började magra, och var inte lika kraftfull som tidigare. Moira såg förtvivlat på hur hennes vän blev svagare för varje dag. Hennes egen hunger var bara en molande värk i magen, en tomhet. Varje morgon fick hon yrsel av att stå, och det svartnade ofta för hennes ögon. May-ah hjälpte henne så gott hon kunde, men svälten började synas på eyiden också. Precis som hos Tias var hennes ögon matta, som täckta av en grå skugga. Det var ytterst sällan man såg stjärnorna i dem, och då bara som en gyllene glimt i ett evigt mörker. Hennes hud bleknade och hade nu samma färg som himlen en iskall vinterdag. Alla hennes krafter krävdes för att ta ett enda steg. Och törsten... Bristen på vatten gav dem alla en utomjordisk huvudvärk, en smärta så intensiv att de mådde illa.

– Det borde... finnas vatten... under jorden, mumlade Moira fram mellan spruckna läppar. Mattias sa...

– Mattias? upprepade May-ah slött och försökte fokusera med blicken.

Ett litet leende kröp fram över människoflickans bleka ansikte.

– Min bror, sa hon. Min... storebror.

– Så då var det du, mumlade May-ah. Den försvunna flickan, som rymde hemifrån för att slippa tjäna piga. Viktor berättade om dig.

– Viktor? Känner du... Viktor?

Moira hade stannat plötsligt, och hon vaggade lätt där hon stod. Hennes ansikte var en mask av förvåning. May-ah nickade.

– Mattias också, sa hon. De tog hand om mig. Jag var skadad... och de hjälpte.

– Åh...

Någonting hade kommit in i Moiras röst nu. Iver?

– Hur är det... med dem?

Hon lät lite piggare, behövde inte andas lika mycket för att få fram orden. May-ah skulle ha lett ifall hon hade orkat. Kärleken till hennes bror, och till den pojke som hade varit i hennes liv sedan den dagen hon föddes, var nästan påtaglig hos den unga flickan.

– De mår bra, svarade eyiden, och fick med dessa ord Moira att börja gå igen. Du är... saknad i Pellira.

Moira log sömngångaraktigt. Hennes mun rörde sig, men just då stegrades vinden ytterligare, och May-ah fick gissa sig till de förlorade orden.

– Jag saknar dem också...

Och sedan föll hon framstupa, utan att röra sig alls. May-ah skrek till och glömde sin egen trötthet i en blink. Hon skyndade sig fram till Moiras sida.

– Nej, nej, viskade hon. Inte nu... Snälla Moira, kom upp!

Hon ruskade om människoflickan, vände henne på rygg och började massera hennes händer. Men Moira var bortom all hjälp. Hon andades trots allt, men mycket svagt. Tias gned sin näbb mot hennes toviga smutsiga hårburr utan att hon reagerade, och sedan tittade han upp på May-ah med något förtvivlat i ögonen. De sa henne vad eyiden redan visste, att Moira inte orkade mer. May-ah bet sig i läppen och såg sig omkring. Det var stäpp överallt, bara vidsträckt gräsmark så långt ögat nådde. Och vinden suddade ut alla ljud. Men vänta... Det var ett där. May-ah spetsade öronen och blundade för att kunna höra det tydligare. Ja, där var det! Varför hade hon inte hört det förut? Hon böjde ner ansiktet över Moiras och smekte sin vän över håret.

– Moira, sa hon ömt. Moira... Jag hör vatten. Alldeles tydligt. Du måste vakna, vännen min för det finns vatten här!

Men Moira rörde sig inte, och eyidflickan kände hur tårarna steg upp i ögonen. Man kunde inte ligga så stilla och fortfarande leva. Så hon måste vara... död. Som alla andra. May-ah började gråta hjärtslitande, snyftningarna slet i henne, och hon höll om Moiras huvud med båda armarna medan hon

vaggade från sida till sida. Hon visste inte hur länge hon satt så. En evighet? Två? Sedan kom hon på att Moira skulle behöva en grav. Ett djupt hål i marken, här mitt ute i ingenstans, och Mattias och Viktor skulle inte kunna sörja ordentligt. För evigt skulle hon ligga där... May-ah torkade bort sina häftigt stigande tårar, som bara inte kunde sluta komma. När hon gjorde det föll en av dem ner på Moiras livlösa ansikte, bildade tillsammans med andra tårar en liten rännil ner till den bleka munnen. Eyider grät inte saltvatten, deras tårar var lika söta som vårfloden nerför Anelabergens toppar, och i samma ögonblick som vattnet nuddade vid Moiras mun slog hon upp ögonen. Hon kisade i det skarpa solskenet och sökte med blicken efter sin vän.

– May-ah? mumlade hon med sprucken röst. May-ah?

Eyiden gav till ett litet tjut av glädje.

– Du lever! strålade hon och kramade om Moiras huvud. Jag trodde att du var död, du låg så stilla... Vatten, jag har hört vatten, Moira! Kom, snälla skynda!

Moira, som hade grimaserat av den hårda kramen, satte handen för pannan och stönade. Men det blänkte till i hennes ögon när hon hörde om vattnet. May-ah hjälpte henne upp, och tillsammans tog de sig linkande fram. Snart kunde även Moira höra vattnet porla, men hon hade inte ork till att visa sin glädje med något annat än ett svagt leende. Så träffade solstrålarna en bred flodfåra, reflexen bländade dem alla tre för ett ögonblick så att båda flickorna blev tvungna att kisa. Så fort ögonen hade vant sig gav May-ah till ett högt rop, hennes trötthet för all världens väg.

– Där är det! tjöt hon, som om Moira inte kunde se det själv. Nu blir allt bra, Moira. Kom, jag hjälper dig.

Hon till hälften bar Moira över till fåran, som var gott och väl sex fot tvärsöver. May-ahs ögon hade varit så förblindade av den grå hinnan att hon inte hade sett hur den glimmade i solen. De föll på knä och doppade händerna i det klara vattnet. Det var ljuvligt uppfriskande, rent och kallt, och Moira piggnade till betydligt efter flera ordentliga klunkar. Hennes kinder fick nästan samma friska färg som tidigare, och hon log glatt.

– Nu måste jag bada, förkunnade hon, och hennes röst lät full av liv.

Hon drog snabbt av sig stövlarna, som hon redan hade fått rejäla fotblåsor av, och vadade ut i vattnet med kläderna på. May-ah skrattade och kastade sig också i. Deras hud, som hade kliat i den eviga vinden och svetten som hade porlat nerför deras ryggar, fann omedelbar lindring i svalkan. Det var underbart, ljuvligt! Moira kunde inte låta bli att skratta högt av pur lättnad. Flickorna blev liggande i vattnet och tvättade sig länge. Moira drog av sig sina långbyxor, skrubgade dem mot en sten så att vattnet färgades grått av smuts, och la dem sedan att torka på den motsatta stranden. Hon gjorde

detsamma med undertröjan, som hon dock sällan bar. Men här var det bäst att passa på. Vem visste när de skulle få chansen att tvätta sig ordentligt igen? Medan Moira vred ur sin mörkgröna övertröja gav May-ah upp ett förtjust hojtande. Hon hade undersökt strandkanten och funnit både bäckveronika och såpört i brynet. Efter dagar av vandring kunde de nu tvätta håret, och slippa känna lukten av sin egen smuts vart de gick. Medan flodfåran sköljde bort det nerlortade vattnet flätade May-ah Moiras tjocka hår i en rejäl fläta ner på ryggen. Hon band om den ordentligt med lite tråd som hon hade fått i Pellira, och prydde de lösa ändarna med ett par elementarpärlor. Moira log brett när hon så sin spegelbild i vattnet. Frisyren klädde henne, och pärlorna glimmade i solen. May-ah började se sig om efter ett lämpligt verktyg att fånga fisk med. Hon hade sett att floden var full av dem, gråa blänkande fiskar som Moira säkert skulle tycka om. Eyider brukade inte äta kött, men fisk var tillåtet i största nödfall. De behövde äta sig mätta nu, och skaffa sig matsäck inför framtiden. I flodkanten låg en avbruten gren, förmodligen buren dit från Salúm, som May-ah tog upp och betraktade noga. Jo, den kunde fungera. Hon satte sig i gräset med fotklorna plaskande i vattnet nedanför. Hon hade med viss svårighet fått av sig skorna som Jacob hade gjort åt henne, såren mellan hennes fjäll behövde få luft. Trots att de var i stort sett läkta nu måste de fortfarande tas omhand, så att de inte gick upp igen. May-ah började tälja bort den sönderfallande barken från grenen. Hon var fullständigt koncentrerad på arbetet, och inom en kort stund hade hon fått till en fin vit avskalad pinne med en klyka i ena änden.

– *Salieram*, sa hon belåtet och reste sig. Upp med dig Moira, jag ska fånga vårt kvällsmål.

Moira gick upp och virade in sig i sin mantel, trots att den var stel av smuts. Allt skulle tvättas i sinom tid. May-ah vadade ut naken i vattnet med ögonen skarpt fixerade alldeles under ytan. När hon stod i upp till låren höjde hon grenen med klykan och väntade. Efter en god stund av detta, under vilket Moira höll på att avlida av hunger (det var hon heller inte sen att påpeka, flera gånger) kom ett par fiskar fram för att undersöka den nya vattenwarelsen. May-ah drog ett djupt andetag, men aktade sig för att åstadkomma några ringar på vattenytan. Så högg hon till, snabbt och oväntat. Ett leende spred sig över hennes ansikte. En fet fick, för långsam för att hinna undan, hade fastnat i den smala klykan, och kämpade nu vildsint för att komma loss. Eyiden lossade den försiktigt, bad en snabb bön om förlåtelse till de Fyra, och slängde upp den på land. Där tog Moira genast fatt på den och bröt dess nacke. Ljudet fick May-ah att rysa, men det var åtminstone barmhärtigare än att låta fisken kvävas till döds. Under tiden stillades vattnet, och jakten fortsatte.

Efter en middag på fick, grillad över öppen eld, och färskplockad bäckveronika la sig Moira bekvämt tillbakalutad i gräset. Hon gäspade stort och log sedan.

– Tack för maten, vännen min, sa hon. Var lärde du dig att fånga fick på det där viset?

– Min mor, sa May-ah och suckade lätt. Det var hon som lärde mig.

Moira satte sig upp igen.

– Berätta om din mor, bad hon. Hur var hon?

May-ah tänkte efter. Hennes mor... När hon blundade kunde hon se Kah-enas vänligt leende ansikte framför sig. Hennes mors goda ögon, som alltid kunde se när något var fel; den smala munnen med de små rynkorna i munvinklarna; de kärleksfulla armarna...

– Hon var... snäll, sa May-ah lamt. Hon... hon hade en röst som man kunde lyssna på. Hon var klok också, visste lika mycket som Ledaren. Hon lärde oss alla, inte bara mig. Hurdan är din mor?

Moira log snett, och det fanns lite sorg i det leendet.

– Jag har aldrig haft någon, sa hon lugnt. Hon dog när jag föddes.

– Åh... Jag beklagar.

May-ah såg så uppriktigt ledsen ut att Moira strök henne tröstande över axeln.

– Det var länge sedan, sa hon stilla. Och egentligen har du det värre än jag. du kände din mor, älskade och respekterade henne, och sedan dog hon. Min mor dog innan jag visste vem hon var. Jag kan inte sörja henne på samma sätt som du sörjer din. Kanske det inte gör det mindre sorgligt, men i alla fall...

– Men hon bar dig i sitt hjärta under en låg tid, påpekade May-ah och rörde lojt om i den falnande brasan med sin fiskfångarpinne. Lärde hon dig ingenting?

Moira såg oförstående ut. Inte kunde man väl lära sig någonting innan man ens var född? Det sa hon också, men då bara log May-ah.

– Hon var ditt första hem, i... nio månader, inte sant? sa hon med sin milda röst. Efter att ha legat inom henne så lång tid, nog borde du väl minnas något av henne?

Moira skakade på huvudet.

– Jag tror inte att människor känner sådana saker på samma sätt som de blåhudade, sa hon med en liten suck. Jag har aldrig hört talas om det förr.

– Inte ens om du försöker minnas?

May-ah verkade mycket förvånad. Moira skakade bara på huvudet igen och tog en klunk ur sin vattenflaska. Det kändes ljuvligt att kunna göra det när hon ville igen.

– Vad kan du se från den tiden då, May? frågade hon nyfiket.

Eyiden log åt smeknamnet. May? Hon kunde vänja sig vid det. Det var ett

fint litet namn. May-ah slöt ögonen, och ett frånvarande leende spred sig över hennes läppar.

– Ett varmt och tryggt mörker, sa hon långsamt. En fullständig sömn, och ett rytmiskt ljud av mors hjärtslag hela tiden. Trygghet.

– Det låter lite som de säger att döden är, funderade Moira högt.

May-ah skrattade lite.

– Jo... Lite som döden, mumlade hon.

Det var något i sättet som hon sa ”döden” på som skrämde Moira något fruktansvärt. Nästan som om May-ah... längtade efter den. Hon var så trött, hade färdats så länge ensam. Hade inte stannat för någon längre stund någonstans. Kunde det vara så att hon faktiskt inte ville leva vidare? En plötslig skräck for igenom Moira, skräcken att förlora sin nya vän. Som hon hade känt i hela sitt liv utan att veta om det, systemen hon aldrig hade haft.

– Vet du att *nifondar*, döden, också betyder ”befrielse” på emgah? frågade May-ah fundersamt.

Moira skakade tyst på huvudet. Hon tyckte mindre och mindre om hur det här samtalet höll på att urarta.

– Kanske döden kan komma som en befrielse när man är väldigt gammal eller sjuk, sa hon lite nervöst. Men jag hoppas att vi båda får långa lyckliga liv.

May-ah, som hade stirrat på en punkt någonstans långt borta, spratt till som om hon precis hade vaknat. Hon log varmt, och skuggan runt hennes panna försvann.

Det var äkta värme, noterade Moira lättad.

Hon skakade av sig den kalla kåren hon hade känt och svepte sin mantel om sig.

– Det kanske är bäst ifall jag sover en stund, sa hon och log tillbaka. God natt, min vän.

– God natt, *fandin* Moira, sa May-ah med ett ömt leende. Jag önskar dig goda drömmar.

Tias gav till ett krax för att påkalla eyidens uppmärksamhet där han låg mätt och belåten vid Moiras klädbylte, som hon använde som kudde. May-ah krefsade honom på huvudet.

– God natt på dig också, Tias, sa hon.

•••••

Dagen därpå packade de sina tillhörigheter och gav sig av tidigt. Moiras krafter var nästan helt och hållet tillbaka, och May-ah var på ett strålande humör. Denna dag var ganska molnig, och vinden var inte lika kraftfull som tidigare. Luften var sval och lätt att andas, och vattnet skvalpade lugnande i

deras fulla flaskor. Allting var, efter omständigheterna, perfekt.

– Hur länge till måste vi gå egentligen? frågade Moira framåt förmiddagen.

– Jag vet inte, sa May-ah ärligt. Vatten sa någonting om en stad vid namn Comerindor. Den borde vara nära nu. Vi kanske ser den vid kvällningen, den skulle vara ganska stor.

Moira nöjde sig med det svaret. Hon var belåten med livet nu när de hade packningen full av fisk, och nog med vatten för att slippa spara och snåla. De travade på, glatt småpratande om allt möjligt.

– Så Viktor är Mattias' dräng, sa May-ah. Vad är en dräng?

– Som en hjälpreda, förklarade Moira. Viktor får betalt för att arbeta hos min bror. Fast jag tror att han skulle göra det i alla fall. Han har känt Mattias i hela hans liv. Mattias beundrar honom över alla gränser.

Hon log vid tanken på sin bror och hemmet på Hattkullen. Trots faderns ständiga klagan hade hon funnit någon slags lycka där, en trygghet. Hon saknade det faktiskt. Tanken på Mattias var sällan långt borta från henne, det var en värk som närapå utslöt Erion från hennes hjärta. Men bara nästan. De promenerade under tystnad, ständigt västerut. De rastade mitt ute på slätten, satt tätt tillsammans med ryggarna mot vinden och mumsade i sig av fisken. Plötsligt höjde May-ah huvudet och verkade lyssna till något bortom vinden.

– Vad är det? frågade Moira oroligt. Vad hör du?

– Shh, mumlade May-ah och reste sig sakta. Kan du inte höra det? Ett... jubel. Trampet av många fötter.

Moira ställde sig också upp och lyssnade vid May-ahs sida. Jo, kanske det var ett ljud. Nej... flera. Utan tvekan flera.

– Jo, jag hör, nickade hon. Där framme, bakom kullen. Är det där?

– Kanske, mumlade May-ah.

En svag doft av blommor nådde dem plötsligt, och ett nästintill ohörbart klingande ljud. Definitivt i närheten. Men var?

– Kom, vi fortsätter, sa May-ah med iver i rösten och tog Moiras hand. Comerindor är så nära, jag kan känna det.

Hon började springa, och Moira hann precis snappa åt sig sin packning innan hon slets med. Ljudet växte sig starkare tills hela stäppen verkade ljuda av det, och sedan var Comerindor plötsligt synligt. Det verkade som om staden omgavs av en osynlig mur till skydd mot inkräktare, den var osynlig själv ifall man inte kom för nära. Moiras mun föll öppen. Framför dem reste sig en hög vit mur som glittrade svagt i det matta solskenet. I muren fanns en ansenlig port som skulle ha varit mycket respektingivande ifall den hade varit stängd, vilket den inte var. Porten var vidöppen, och det var därifrån som ljudet kom. May-ah och Moira tittade på varandra och nickade sedan samtidigt. Utan att släppa varandras händer gick de fram till porten. Där blev de stående tvekande

och tittade upp. Ovanför ingången höjde sig ett högt valv av sten, med flera inskriptioner på emgah samt bilder av fåglar och blommor.

– Vad står det? frågade Moira lågt och vände sig till eyiden.

May-ah funderade. Hennes läsförmåga var inte så mycket att skryta med från början, och att översätta orden till *tekilahr* i huvudet tog sin lilla tid.

– ”Träd in här främling, och lyd min lag

ty du finner ingen vän mer lojal än jag.

Genom mina portar kan du utan rädsla gå,

och alla svårigheter ska du slippa bära på.

Kom till Comerindor med mod i barm och bröst,

uti min famn och allas, där kan du finna tröst.”

– Oh, du lyckades få det att rimma på människospråk också, sa Moira och log imponerat. Inte dåligt. Nu vet vi i alla fall att det är rätt stad.

May-ah nickade och tog sig en närmare titt på stengravyrerna. De var verkligen praktfulla, konstnären måste ha arbetat länge med att få fram den exakt rätta formen. Fåglarna hade fångats i precis det ögonblick då de skulle till att landa bland trädgrenarna, och blommorna verkade nästan dofta på riktigt. Fast det kanske berodde på att alla lukter inifrån staden var så pass starka.

– Det luktar honung, sa Moira och kikade nyfiket in genom portöppningen. Och... frukt, och blommor...

Hon kunde se vackert glimmande hus, lysande som diamanter i solen, och höra ljudet av avlägsna skratt. Tydligen hade folket i Comerindor det ganska trevligt.

– Och svett, och jord, och glädje, och förväntan, log May-ah. Kom så går vi in.

Så fort de klev över stadens tröskel blev de nästan slagna till marken av alla intryck som forsade över dem. Moira tyckte att det var det vackraste ställe hon någonsin hade varit på, inklusive Erions borg och alla Trädgårdar. Och det var en otrolig plats. Runt dem tornade tjusiga vita hus, som mest liknade palats, upp sig, med imponerande pelare och blommor hängande ner från fönstren, vars luckor stod öppna så att solskenet kunde gnistra i de mångfärgade rutorna. Tias flaxade uppskattande med vingarna och kraxade ivrigt när han så de blåa och röda och gröna skuggorna på marken, som var täckt av släta kullerstenar. Det hördes skratt och sång en bit längre fram, så flickorna gick åt det hållet.

– Var är alla människor egentligen? mumlade Moira och såg sig om i den folktomma staden

– Inte långt borta, av ljuden att döma, svarade May-ah lugnt och kastade med huvudet åt skrattens håll. Det måste vara en... festival eller något sådant. Jovisst, se där!

De hade just svängt runt ett hörn och fann sig själva stå i utkanten av en hop tjoande och firande människor. Moira betraktade dem nyfiket. De såg annorlunda ut än de hon hade växt upp med, och människorna i Rosendalen. Dessa hade mörkare hud, en vacker gyllenbrun färg som fick tänderna att se blänkande vita ut när de log. De var klädda i tunna dräkter, som var mycket avslöjande hos kvinnorna, och färgerna var ljusa och enkla. De flesta hade mörkt hår, svarta eller bruna kalufser som forsade likt vattenfall över axlarna på både män och kvinnor. Ett par stycken hade det uppsatt med tunna guldsnoddar, men de allra flesta lät det falla fritt. Något som alla dock hade gemensamt var någon form av märke på vänstra överarmen. Alla visade det, som om det märket var deras enda namn och ära. Närmast May-ah och Moira stod människor som mest hade svarta prickar på armarna. De var ganska enkelt klädda och bar inga smycken alls, men det hindrade dem inte från att jubla högst av alla.

Tjänare, tänkte Moira. Den där pricken kanske är ett slags tecken på vad de arbetar med?

Hon delgav denna teori till May-ah, som nickade. Det var inte omöjligt att Moira hade rätt. De trängde sig framåt i folkmassa, hela tiden artigt ursäktande sig. Snart ändrades prickarna till andra märken. Dessa hade också prickar, men de var mindre och omgivna av fyra streck. Strecken låg så att de bildade ett litet ”hus” med väggar och tak över pricken. Moira kunde inte förstå vad de betydde, och hon brydde sig faktiskt inte heller så mycket om att tänka över det heller. Dessa människor verkade ha det bättre ställt än tjänarna, flera hade blänkande guldringar om fingrarna och praktfulla halssmycken som hängde långt ner på bröstet. Några kvinnor hade spädbarn i armarna, och dessa vaggades sakta för att inte skrämmas när jubelropen blev högre. Det verkade pågå en parad där längre fram, och Moira blev ännu ivrigare att komma fram. Hon älskade parader. Virvlande färger snurrade runt mellan människornas huvuden därframme, och det dånade av musik över folkhopen. Längst fram stod ett flertal män klädda i rött, ungefär som vägvaktarna på vägen mellan Eyanib och Pellira. De bar blänkande svärd vid sidan i skidor som gnistrade av ädelstenar i mönster av fåglar och vågliga streck. Männen såg bistra ut, förmodligen en slags säkerhetsvakt för vad det än var där långt framme. Moira ställde sig på tå och kikade mellan vakternas huvuden för att få en skymt av vad som fanns där. Hennes första intryck var av dansande älvor, men sedan såg hon att kvinnorna i paraden var i stort sett mänskliga.

– Folk i Comerindor, buga och visa er vördnad för vår härskarinnas inkarnationer, hennes Fjärilar, hennes utvalda! ropade en hög melodisk röst.

Alla runt May-ah och Moira böjde sina huvuden, och själva följde de med av bara farten. Moira kikade emellertid uppåt för att se på kvinnorna över vakternas böjda ryggar. De påminde faktiskt om älvorna i Salúm, det gick det

inte att komma ifrån. Men de var... mer kompakta, och deras sång var inte lika sövande trots att den för all del var vacker. Kvinnorna, ungefär tio, femton stycken, var klädda i mycket enkla vita klänningar, och de hade någon form av målning i ansiktet. Moira var tvungen att fråga May-ah om vad målningarna föreställde, då eyidens syn var bättre än hennes egen. May-ah kisade mot kvinnorna.

– Fjärilar, viskade hon till svar genom det dånande jublet. Du ser, det är stora fjärilar.

Hon pekade ut de tunna linjerna som markerade ut konturerna av fjärilsvingar, och Moira nickade. Hon kunde se det nu: De elegant målade vingarna som spred sig ut över kvinnornas kinder, smala antenner som försvann någonstans vid hårfästet, och de nästintill osynliga kulörerna som färgade huden. Alla kvinnor dansade runt, virvlade i vilda piruetter med svajande händer som träd i storm. Alla utom en. Denna kvinna skred fram, värdig som en drottning, med de stora midnattsblå ögonen stelt fixerade på en punkt framför sig. Hennes mörkblonda vågiga hår räckte ända långt ner på ryggen, och hölls undan från hennes bleka målade ansikte med hjälp av ett snö vitt pannband. Hon sjöng, med en mjuk harmonisk röst som måste ha haft någon form av förtrollning i sig. Moira kände hur hon fylldes av en känsla av aktning, nästan tillbedjan, och att döma av May-ahs drömmande uttryck kände hon det också.

– Vi borde följa henne, mumlade eyiden med en nick åt kvinnans håll efter hon hade passerat.

– Varför? frågade Moira omedelbart.

Hon var inte alls säker på att hon tyckte om den där förtrollningen som kvinnans sång lade över dem. May-ah rynkade pannan. Ja, varför? Det fanns inget skäl, bara den där Känslan igen.

– Det är som jag kände när jag träffade dig, varade hon enkelt. Samma känsla. Lita på mig, *fandin* Moira.

Moira log.

– Jag litar på dig till världens ände och tillbaka, May, sa hon. Kom då.

De var tvungna att pressa sig fram genom folkmassan, som bara blev trängre, för att inte förlora kvinnan och hennes följe ur sikte. För ett skräckfyllt ögonblick verkade det som om May-ah hade tappat bort sin människovän, men snart fick hon syn på en ganska så skärrad Tias som kraxade protesterande och högg efter nyfikna barnfingrar när de kom för nära. Förmodligen önskade han hett att han kunde flyga. May-ah skyndade fram till dem och drog med sig Moira vidare. Följet drog inåt staden. Här var husen ännu mer prydda, och nu hängde lätta bjällror i lyktorna som satt längs väggarna. Bjällrororna pinglade lågt i vinden, och märkligt nog även i takt med musiken. Människorna här var också rikare, blänkandet av guld syntes i stort sett överallt. Moira kunde inte

hjälpa att hennes mun föll öppen av förvåning när hon såg runt. Alla verkade så glada, som om allting var en enda stor fest.

– Där är hon! väste May-ah och pekade.

Moira följde det smala pekfingret, och hennes ögon vidgades en aning när hon såg vad May-ah såg. Under ett mäktigt träd, som eyiden kunde identifiera som fikon, hade ett tröpodium rests. Hon hade kunnat bestämma vad för sorts trä det var, hur gammalt det hade varit när det höggs ner för att bli plankor till podiet, och hur många av dess år som hade varit goda. Men hon höll tyst. För kvinnan, den undersköna sångerskan med de vackra ögonen, hade klivit upp på podiet och såg nu ut över folkmassan med ett blitt leende över läpparna. Allas jubelrop tystnade genast.

– Vad händer nu? frågade Moira, som om May-ah skulle ha varit en expert på området.

– Jag vet inte, svarade eyiden tålmodigt. Var tyst nu, och titta istället.

Kvinnan på podiet började tala. Hon hade en vacker röst.

– Vår härskarinna, drottningen över vindarna, hon-som-far-med-luften, den Mest Lysande, den Yngsta, välkomnar er. Hennes Gudomlighet är inom er denna dag och alla andra dagar. I denna utvalda stund skall Hon vara med oss, ge oss Hennes visdom och livsråd. Låt oss bedja för Henne.

Folk böjde omedelbart sina huvuden, och mumlande böner steg upp från deras munnar. Moira tittade osäkert på May-ah, som ryckte på axlarna. Bönerna blev starkare, växte till ett dån av tusentals röster. En svag vind blåste upp, först inte starkare än att eyidens och alla människornas hår rufsades aning, men den tilltog alltmer. Ingen verkade reagera på detta förutom May-ah, Moira och Tias. De enda tre som inte hörde hemma i Comerindor kände hur förväntningarna växte runt dem, May-ah kunde nästan smaka den. Det var en tjock oljig sensation i hennes mun som sände kalla kårar utefter ryggraden. Och så hördes en låg ton, klar som kristall. Kvinnan framme på podiet steg åt sidan och avslöjade därmed stammen av fikonträdet. Någon hade karvat i den med kniv, och sålunda format ansiktet av en ung kvinna, som log spjuveraktigt ur barken. Om man kisade såg ansiktet nästan levande ut. Och plötsligt, när tonen hade klingat bort, var det levande. Den fåriga barken sträcktes ut till ett ungdomligt ansikte med hög panna och fylliga läppar, de tjocka fikonbladen förvandlades till långt lockigt hår som svävade runt det trekantiga ansiktet, och späda grenar blev till mjuka fina armar. Detta var tydligen vad den samlade hopen hade väntat sig, för de stirrade vördnadsfullt på trädet med ögon som inte speglade den minsta förvåning. Det var mer än man kunde säga om Moira, vars mun hade fallit öppen i chock. May-ah hade nu vant sig vid märkliga saker, hon hade sett en hel del redan under sin färd. Men det här var något extraordinärt. Kvinnan i trädet öppnade ögonen och tittade rakt ut över folket. Nu flämtade May-ah till. Silver. Kvinnans ögon

var silverfärgade. Det fann bara en enda möjlig förklaring till något sådant. Kvinnan var en elementar.

– Moira! väste eyiden upphetsat. Det är hon! Luft!

Kvinnan i trädet vände blicken åt May-ah och betraktade henne ett ögonblick. Sedan sprack ansiktet upp i ett strålande leende som fick de runtstående människorna att jubla. Prästinnan, för den vitklädda kvinnan på podiet måste vara en prästinna, lät göra sin röst hörd igen.

– Vår härskarinna, vår gud, har välsignat denna dag och oss alla! utropade hon.

Luft verkade inte bry sig så mycket om sin prästinna. När hon hade tittat på eyiden vandrade hennes blick vidare till Moira, som blev helt förstummad av visheten i de silvriga ögonen.

Välkomna främlingar. Vad är ert ärende?

De båda flickorna ryckte förskrämda till. Rösten lät som om den kom från en mycket ung flicka, och den var både glad och munter, men den ekade på ett sätt som vittnade om evigheten. May-ah visste inte vad hon skulle säga. Ingen annan runt dem verkade ha hört rösten, den var bara riktad åt henne och Moira.

– Jag är May-ah av Gorn, sa hon med en röst som inte var mer än en viskning. Och... det här är Moira... Och Tias.

Åh, då behöver du inget mer säga, vän. Du är den nya Väktaren, och människan är din följeslagare.

May-ah nickade, förmådde inte svara på något annat sätt. När hon hade talat med Jord och Vatten så hade det varit en helt annorlunda känsla en detta, en trygg och säker sådan, som om de var gamla vänner. Att se in i Lufts ansikte var skrämmande och hisnande och... förstummande. Trots att ansiktet var vackert så verkade det avlägset, som om dess egentliga ägare faktiskt inte var där. Luft log igen.

Du har kommit för hjälp. Nå, jag kan göra ett försök. Lämna staden. Det finns en annan utgång, en mindre port som sällan används. Ta den, den är närmare mitt rike. Jag skickar någon att visa vägen.

Ingen av flickorna visste riktigt vad de skulle svara på detta. Vad sa man till en strålande vacker gudom, som hade varit med om att skapa världen, och som nu erbjöd sig att hjälpa dem? Jo, man tackade och tog emot. Så flickorna bugade lätt, båda vägrade att niga, och nickade till tecken på att de hade förstått. Luft log en tredje gång, och sedan bleknade hennes levande drag ut ur trädstammen till folkmassans stora missbelåtenhet. Prästinnan ropade något om att ”deras härskarinna hade talat till henne, berättat sina lagar och reciterat gamla sagor”, men varken May-ah eller Moira lyssnade till henne längre. De tittade på varandra, bara för att se ifall de båda hade hört samma sak. Det hade de, men det verkade bara vara de två. May-ah nickade åt Moira,

som besvarade gesten, och sedan började de sakta dra sig tillbaka bland alla människor. Det var tydligt att det var gudinnan som alla hade väntat på, för plötsligt hördes det dämpade ljudet av flöjter, och en regelbunden rytm som visade sig komma från en trumma.

– Det verkar bli fest nu, mumlade Moira med en blick på tindret i de unga männen och kvinnornas ögon.

– Mm... Synd att vi inte kan stanna, svarade May-ah. Kom nu.

Det var svårt att ta sig fram i mängden. Människor, nu på strålande festhumör, fanns överallt med armarna fulla av blomsterkransar, som de draperade över de båda flickorna varhelst de kom åt. Tias klapprade hotfullt med näbben åt dem, men det var då inte speciellt skrämmande då han inte rörde sig från Moiras axel. Nyfikna barn tittade på dem med huvudena på sned, men sprang sin väg så fort de kom för nära. Några hade åtminstone lärt sig att akta sig för Tias' näbb. När May-ah och Moira äntligen hade lämnat det värsta bakom sig kunde de ta ut stegen lite mer. De småsprang genom de tomma gatorna, May-ahs klor knäppte mot de flata stenarna genom Jacobs konstiga skor. Den andra porten var betydligt mer utpyntad än stadens huvudingång, men den var precis som Luft hade sagt mycket mindre. Snidade stenpelare höll upp en vacker valvbåge, ungefär sex fot hög, vars mönstring påminde om tjocka vågiga hårslingor som virvlade runt en mycket exakt kopia av Reliken i sten. Själva dörren var gjord av trä och verkade mycket tung, men den gled enkelt upp när flickorna tog ett steg närmare. På andra sidan sträckte slätten ut sig igen, så långt de båda kunde se. Moira såg skräckslagen ut inför utsikten om att behöva gå så lånt, och hon tittade tveksamt på May-ah. Men hon hann inte säga något, för eyidens ansikte sprack upp i ett leende. Hon pekade på en fågel som precis hade landat framför deras fötter.

– Lufts vägvisare, sa hon glatt. Hon vill att vi följer efter den.

Moira betraktade fågeln. Det var en vanlig hussvala, av samma sort som brukade bygga bon under taket på Hattkullens gamla lada och föra ett ordentligt oväsen om sommarkvällarna. Utan tvekan en vacker fågel, med blänkande svart-vit fjäderskrud och ett intelligent uttryck i sina klara svarta ögon. Den satt bara där en liten stund, och flög sedan iväg med en skarp vänstersväng från flickornas håll sett. (Vid den här tidpunkten kastade Moira en blick på Tias, och kunde inte låta bli att le när hon såg det indignerade uttrycket i hans ögon. Om han hade kunnat skulle skatan ha fnyst ljudligt, bara för att visa sitt förakt inför den mindre fågeln som kunde flyga så enkelt.) En bit bort skymtade något hängande i luften, som en öppning mitt i ingenting. Svalan flög rakt mot den, och försvann sedan i tomma intet. Moira bet sig i läppen, och hon flinade lite när hon märkte att May-ah gjorde samma sak.

– Är det meningen att vi ska igenom där, tror du? frågade hon med en nick åt öppningen där svalan hade försvunnit.

– Jag antar det, svarade May-ah. Jag menar, om Luft skickade oss en vägvisare så är det meningen att man ska följa den.

Hon verkade lite osäker trots allt, och flickornas händer sökte sig till varandra. De gick försiktigt över till öppningen, som blottade ingången till en trädgård. En ljum bris förde med sig tusentals dofter som alla träffade deras näsor samtidigt. May-ah och Moira tittade på varandra. En blick av förståelse utbyttes, och Tias kraxade sitt medhåll från Moiras axel. De klev in genom öppningen. Nästan omedelbart slöts den bakom dem, och de stod i trädgården utan minsta möjlighet att ta sig därifrån.

•••••

Dessa dofter liknade inte dem i Acinanib, märkte May-ah. Där hade alla intryck kommit på samma gång i en fyllig och stark blandning, men här följde de på varandra i en ständigt skiftande ström. Ena ögonblicket var lukten av solmogna jordgubbar där, och i nästa kunde man tydligt känna doften från en jasminbuske.

Blommorna som omgav dem på gröna buskar liknade heller inget som varken eyiden, människan eller skatan hade sett förut. De var nästan genomskinliga, och verkade så spröda att det såg ut som om de skulle gå i bitar bara ifall man rörde vid dem. Vinden fick dem att röra sig fram och tillbaka på de mjuka stjälkarna och de frambringade ljuva drömlika toner.

– De är av glas, viskade Moira vördnadsfullt och gled mycket försiktigt med fingrarna över blommornas tunna kronblad.

– *Enphyphna Myrridin*, mumlade May-ah och nickade sakta. Mor berättade om att de skulle växa i den här trädgården...

Fortsätt in i mitt rike, sa Lufts kroppslösa röst, som verkade komma överallt ifrån. Jag kommer snart att möta er.

May-ah och Moira fortsatte gå, mycket försiktigt för att inte krossa några av de klocklika glasblommor som växte på marken. Tias betraktade stumt de blommor som satt i hans höjd, och ifall han nådde dem försökte han plocka loss dem från sina stjälkar. Moira gav honom en sträng blick, vilket han fullständigt struntade i. Obekymrat fortsatte han sin mission.

– Tias, uppför dig, i Irotsihs namn! väste Moira och tog ett par steg åt sidan för att förhindra att trädgården förlorade en av sina praktfulla *Enphyphna Myrridin*.

May-ah tittade oroligt på henne.

– Kalla inte mänskliga gudomar vid namn här, mumlade hon och såg sig nervöst omkring.

Moira tystnade och knep generat ihop munnen. De gick vidare under koncentrerad tystnad. Ju närmare trädgårdens mitt de kom, desto mer av växtligheten runt dem var gjord helt och hållet av glas. När de tillslut stod inför

luftrikets härskarinnas kastade solens strålar såna reflexer i träd och buskar att de bländades av det. Moira fick tillbaka synen först, och hon flämtade till av förvåning. Hetsigt gnuggande sig i ögonen, som var betydligt mer känsliga för ljus än Moiras, tittade May-ah upp. Hon drog en djup suck, som släpptes ut i en häpen luftpust. Comerindors härskarinnas verkade nämligen inte så mycket äldre än de själva.